

paa Underskriften og derefter mærker mig Indholdet af Resolutionen, synes jeg, man maa sige: Vel er Haanden Esaus, men Røsten er utvivlsomt Jacobs. Derom kan der vistnok ikke disputeres. Det kræves jo i denne Resolution først og fremmest, at man skal skaffe sig Klarhed over, hvilke Opgaver der bør være Statens alene, hvilke der skal være Kommunernes alene, og hvilke der bør løses af Stat og Kommune i Forening. Jeg maa her have Lov til at sige, at hvis der paa dette Omraade hersker nogen som helst Uklarhed, skyldes det ikke det Parti, paa hvis Vegne jeg taler. Venstres Standpunkt til disse Spørgsmaal har stedse været fuldstændig klart. Vi har lige fra den første Gang, disse Spørgsmaal kom frem for den høje Rigsdag, hævdet, at Staten bør i saa vid Udstrækning som muligt under Hensyn til den finansielle Evne og til de Krav, som stilles paa dette og mange andre Omraader, søge Prisniveauet bragt ned til det overkommelige. Udgiften herved maa bæres af Statskassen, særlig ved Beskatning af de meget store Indtægter og navnlig af dem, der er skabte med Krigssituationen som Baggrund; men det bør ske paa den Maade, at Nedgangen ved de rene Statsforanstaltninger falder ens for rig og fattig over det hele Land. Saaledes har vort Standpunkt stedse været, og vi har givet det Udtryk gennem fuld Tilslutning til en Række af saadanne Foranstaltninger. Jeg skal ikke komme ind paa dem af tidligere Dato, men blot nævne en Lov som Kornloven, der jo sigtede til at skaffe ensartet og lavere Brødpris Landet over, og den sidst vedtagne Lov om en Smørordning, Love, som tilsammen vil komme til at koste Statskassen op imod 100 Mill. Kr. Vi mener altsaa, at med Varearter, som er egnede til en saadan Prisregulering, maa der forholdes saaledes, at der for dem kan tilvejebringes ensartet Pris Landet over, og derfor er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at en Regulering af Brændepriisen ad den Vej, som man har været inde paa for Flæsket og Fedtstofferne og for Brødet, ikke er mulig. Det er umuligt at fremskaffe en ensartet Pris paa Brænde overalt paa Grund af Varens særegne Karakter, paa Grund af Fremskaffelses- og Tilførselsforholdenes Forskellighed. Derfor vilde det være urimeligt at gaa til prisregulerende Foranstaltninger for denne Vare ved rene Statsmidler.

Vi har da ogsaa erkendt, at foruden det sænkede Prisniveau, som kan fremskaffes ved ren Statsforanstaltning, maa

der for adskillige Vareposters Vedkommende med kommunalt Initiativ tilvejebringes en yderligere Sænkning af Prisniveauet. Det er nødvendigt, for at den mindre velstillede Del af Befolkningen kan faa de første Livsformødheder til en overkommelig Pris. Derfor er vi ogsaa gennem de forskellige Dyrtidsloves § 1 gaaet med til en Forøgelse af de Beløb, der til Løsning af denne Opgave stilles til Kommunalbestyrelsernes Raadighed; vi begyndte med 8 Kr. pr. Indbygger, steg senere til 10½ Kr., og ved den Lov, som vedtoges i December i Fjor, gik vi op til 15 Kr. For at skaffe Midlerne til Veje stillede vi ogsaa Kommunerne ret frit med Hensyn til Skatteudskrivningsveje og med Hensyn til Fastsættelse af Fritagelsesgrænsen for saadanne Indkomster, der ikke skulde være med til at dække disse ekstraordinære Udgifter.

Nu har Ministeren desværre hævdet under Forhandlingen i det andet høje Ting, at de Understøttelser, der i Henhold til § 1 i Dyrtidsloven er ydede i saa vid Udstrækning over hele Landet, har en Almissekarakter, og at det derfor gælder om i stærkest mulig Grad at komme bort derfra, ja, saa paatrængende nødvendigt er dette, at det maa ske, selv om det i nogen Maade skulde komme til at gaa ud over Kommunernes Selvbestemmelsesret med Hensyn til Arten og Karakteren af de Foranstaltninger, de vil foretage. Det forekommer Venstre underligt, at den højtærede Minister ved denne Lejlighed har villet fremdrage en Betragtning, som jeg kan forsikre Ministeren om for længst er lagt i Graven overalt i det danske Folk. Jeg synes, at denne Lejlighed burde ikke have været benyttet til at drage dette Gespenst frem af Graven, thi Forholdet er faktisk det, at ikke blot vide Kredse har modtaget Støtte i Henhold til § 1 uden at opfatte det som Almisse, men et meget stort Antal Mennesker vil i den kommende Vinter, uanset, hvorledes det gaar med det foreliggende Lovforslag, komme til at nyde Understøttelse i Henhold til § 1, og den Støtte skulde nødvendig faa den Karakter, Ministeren har betegnet som Almissekarakteren. Jeg føler mig overbevist om, at hvis Loven nogetsteds har været eller vil blive praktiseret paa en saadan Maade, at de, der modtager denne Støtte, faar Indtryk af, at der ydes dem en Almisse, vil man meget gerne fra alle Sider række Haand til at komme bort derfra.

Ministerens hævder imidlertid og har stedse under Forhandlingerne om disse